

der var nødvendige for hendes Hævn, sagde dermed Farvel.

Fem Minutter over halvelve holdt de nygifte for Døren i en elegant Vogn. Bagefter fulgte en almindelig Droske med Jyttes Kufferter. Konen stod parat til at tage imod dem; og da alt var baaret op, blev de unge alene.

Jytte var i hvid Silkekjole og saae dejlig ud. Hendes Mand fulgte hende, hvor hun gik og stod, med et Udtryk som en guddommelig Besat. Da Jytte slog sig ned i en af de lave Lænestole i Dagligstuen, tog han Plads paa den ene Stolearm og bøjede sig over hende. Hun sad halvt bortvendt, med Albuen støttet paa en Pude. Afskeden med Moderen og det gamle Hjem havde bevæget hende stærkere, end hun havde været forberedt paa. Og Karsten blev hende pludselig saa fremmed her i disse fremmede Stuer med den tunge, bedøvende Blomsterduft.

„Er du ked af noget?“ spurgte han.

Hun rystede paa Hovedet, men forandrede ikke Stilling.

Han forstod, at han generede, og gik fra hende; men da hun mærkede hans Skuffelse, strakte hun Haanden ud efter ham.

„Hvorfor gaar du?“ spurgte hun.

Han kom straks tilbage og gled nu ned paa Ulveskindstæppet foran hendes Fødder.

„Maa jeg sidde her?“

„Ja.“